

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

X. tečaj.

V Gorici, 1891.

5. zvezek.

„Čujte in molite.“

Čujočnost in molitev nam prav goreče priporoča „dobri pastir“ in Zveličar naš, Jezus Kristus. Zelo ste mu na sercu te dve čednosti. Z besedo in zgledom skuša nas o njih neizmerni potrebi prepričati. „Čujte in molite, da ne padete v skušnjava.“ — Na več mestih nas v svetem evangeliju opominja, da naj bomo pazljivi. Celò še potem, ko je na zemlji delo našega zveličanja doveršil in v nebesa odešel, — še od tamkaj nas opominja po svetem Petru k pazljivosti in treznosti: „Bodite trezni in čujte, ker hudič, vaš zopernik, hodi kaker erjoveč lev okoli in išče, koga bi požerl; temu se vstavljajte, terdni v veri.“ — To je torej znamenje, da ni vse varno, ako ne molimo in ne čujemo.

Resnično, molitev in pazljivost ste dve zelo potrebni in lepi čednosti. Blager tisti duši, ketera jih zvesto goji. Ali združeni morate ostati, ker bi se čujočnost brez molitve vtegnila popolnoma pokvariti. To dvojje orožje nam daje skupaj naš Zveličar v roke, da ž njim sovražnika pobijamo. Mora torej res pravo in potrebno biti, ker nam je on ponuja. — Sovražnikova moč je velika in silni so njegovi napadi, ali veliko močnejši je milost bož-

ja, katero nam pridobiva molitev. Na ščitu molitve se razbijejo vse sovražnikove strele in njemu samemu v glavo odletavajo.

Čujočnost združena v molitvijo, to je terdnjava, katero sovražnik težko premaga. Žalibog pa, da svet mnogokrat molitev popusti, in samo za pazljivost mara. Čujočnosti se ne opušča tako rado, ali človek jo prav rad in celo jako zlorabi in potem čujočnost ni več čednost.

Mnogi kristijani so podobni hodobnim Judom, ki so se zelo trudili in pazili, kako bi Jezusa vmorili — iz gole ošabnosti in nevošljivosti. Koliko truda, naklepov, vmišljanja, koliko noči marsikedo porabi, da svoj slabi namen doseže! On pazi in čuje — kaker Judje. Da bi ljudje toliko čuli in pazili, da Jezusa v sercu ohranijo in dušo rešijo, koliker truda in čujočnosti porabijo za hudobne namene, srečni bi bili. Zato se jim pa ravno tako godi, kaker zaslepljenim Judom. Zveličarja so v grob zaperli in zavoljo večje varnosti so ga še zapečatili in stražo tjakaj postavili. Slepci! Kaker da ne bi mogel tisti, ki je sè svojo vsegamogočnostjo čudeže delal, tudi sam oživeti in grob odpreti ter stražo v beg zapoditi! — Tako vničuje Jezus Kristus še dandenes vse hudobne naklepe in ves trud svojih čujočih sovražnikov. Ako nočejo spoznati zdaj svoje slepote, spoznati jo bodo morali, ko bo prepozno — na dan vstajenja k sodbi.

Pravi pobožni kristijan pa ne posnema hudobnih Judov, ampak v družbi Marijini položi z Nikodemom in Jožefom Arimatejskim sè vso častitljivostjo Jezusa v grob svojega serca.

Naše serce mora biti namreč grob Jezusov, ali prav za prav prebivališče Jezusovo, v katero on stopa, ne mertev, ampak živ, — ko ga v zakramentu svetega rešnjega Telesa prejemljemo. — Ali kaker so negdaj Judje zelo pazili in trudili se, da bi Jezusa vmorili, tako se ne vtrudi sovražnik naše duše paziti, kako da bi zlezel v grob našega serca in Zveličarja tamkaj vmoril. In močan je ta neprijatelj; kedo ga bo premagal? Res mnogo se je treba truditi, zvesto in neprestano moramo na vratih serca stražiti, da sovražnik noter ne vlomi. Pa čeravno je sila včasih velika, nikar ne obupaj, le „čuj in moli“. Tako delaj in bodi prepričan, da kaker je Jezus pri svojem vstajenju stražo od hudobi je postavljeno na tla vergel in v beg pognal, razpodil bode tudi tvoje zalezovavce. Ali čujočnost, trud in molitev zahteva od nas. „Čujte in molite“.

To opominjevanje je zvesto spolnjeval neki redovnik, in postal je lep zgled čujočnosti.

Vsaki večer je bil videti ta pobožni služabnik božji zelo vtrujen. Opat ga negdaj vpraša, od kod vender to, da se vsaki dan tako vpeha? „Oh — odgovori redovnik — vsaki dan imam toliko opraviti, da ne bi mogel sè svojimi slabimi močmi zveršiti, ako me ne bi milost božja podpirala. Dva sokola moram domačiti, dva zajca vstavljati, dva kragulja vaditi, enega zmaja premagovati, enega leva krotiti in enemu bolniku streči“.

„Veš kaj — odgovori mu opat — to so neumne tožbe. Takih opravkov se nikomur ne nalaga, in nigdar nisem slišal, da bi v mojem samostanu bratje take dolžnosti imeli“.

„Častiti oče — odgovori samostanec, — in vender nisem la-gal. Tista dva sokola so moje oči; z veliko skernostjo moram nad njimi čuti, da jim kaj ne dopade, kar bi mojemu zveličanju škoditi moglo. — Tista dva zajca so moje noge; vedno jih moram prideržavati, da ne tekajo po škodljivih veselica in greš-nih potih. — Tista dva kragulja so moje roke; vedno jih moram siliti in vaditi v delu, da morem sebe in svoje potrebne brate na-siliti in okrepčati. — Tisti zmaj je pa moj jezik. Tega moram vedno berzdati, da nič nespodobnega ne reče in se v prazne po-govore ne spušča. — Tisti lev je moje serce. Ž njim se moram neprestano boriti, da se z nečimernostjo in ošabnostjo ne napolni, ampak da sv. Duh božji v njim delajoč prebiva. -- Tisti bolnik je pa moje telo, katero svojeglavao zdaj to zdaj drugo želi, in nič ne vpraša ali je zaželena stvar za pravo zdravje in večno življenje tudi koristna. — Vse to me vsaki dan vpeha“.

S tim odgovorom je bil opat zelo zadovoljen in vesel, da ima tako pobožnega in čujočega redovnika v svojem samostanu.

P. —n—n.



Zivljenje

tretjerednice svete Marije Frančiške od petih Jezusovih ran.

P. F. H.

IX. POGlavJE.

Marije Frančiške botra.

Pač beremo o raznih svetnikih, da so morali mnoga preganjanja in zaničevanja preterpeti v svojem življenji. Saj je to naš gospod Jezus svojim učencem tudi vse naprej povedal. Nenavadna prikazen v življenji naše svetnice je pa to, da so jej delale vse nadloge, preganjanja in obrekovanja ravno osebe, od katerih bi človek to najmanj pričakoval. V tem moramo spoznati neko posebno božje dopuščenje.

Roza Penjo žena vže večkrat omenjega kupca Pelusa, je v svoji mladosti živela prav razujzdano. Ko je stopila v zakon, pa se je zdelo, da se je popolnoma poboljšala ter postala pobožna gospa. Zato tudi p. Feliks in stariši naše svetnice niso imeli prav nič proti želji gospoda Pelusa, da sme biti njegova žena biremska botra Mariji Frančiški.

Ko se je Marija Frančiška necega dne z bratom Frančiškom pri sv. Luciji na hribu o božjih rečeh pogovarjala, jej reče ta nenadoma prav veselega obraza: „Oj, sestra, lepo darilo ti pripravljá Gospod! Veseli se, ker boš obogatela na zasluženji pred Bogom“. Marija Frančiška se začudi in ga prosi, naj ji pove bolj na tanko, kaj misli s temi besedami. Br. Frančišek pa jej le reče: „Zdaj zdaj boš videla o kakem darilu sem govoril“. Bog jej je namreč hotel naznaniti po svojem služabniku kelih terpljenja, da ga sprejme ko posebno darilo iz nebes v dokaz božjega dopadajenja in ljubezni.

In res je imela precej priliko, prepričati se o tem. Stopivšo iz cerkve prične namreč obsipati s psovkami neka ženska, ki sama ni bila nič prida, in je v resnici zaslužila pridevke, ketere je dajala Mariji Frančiški.

Vzrok pa je bila temu botra naše svetnice. Blagi gospod Peluso je videl, v kolikem pomanjkanji živi tovarišica Marije

Franciške. Vsmilil se je sirote in jo vzel v svojo hišo, kjer je živel kakor tri leta. Potem pa jej je svetoval njen dušni vodnik p. Feliks, naj gre proč iz te hiše, ter si služi kruh z delom svojih rok, češ, da jej ko tretjerednici ne gre tako zložno življenje. In to je tudi sama želela; zato je rada slušala svet svojega dušnega vodnika.

Ta reč pa ni bila všeč gospodu Pelusu niti njegovi ženi, seveda iz različnih vzrokov. Možu ni bilo povolji, ker je ž njo zgubil osebo, ki je bila s svojim pobožnim življenjem zgled vsem v hiši, posebno pa njegovi posvetni ženi. Tej pa je bilo po Mariji Felici žal, ker je ž njo zgubila zanesljivo in postrežljivo žensko, kateri je mogla prepustiti brez skerbi vse gospodinjstvo v hiši. Zato se oba obrneta do p. Feliksa, naj jima jo pošlje nazaj; pa zastonj je bila vsaka prošnja. Bistro oko p. Feliksa je berž zapazilo, da žena ne bo stanovitna ostala. Ker pri p. Feliksu nič ne opravita, obrneta se v tej zadevi do Marije Franciške. Božja služabnica ponižno odgovori, da jej vest nikakor ne pusti, da bi nagovarjala tovarišico k nepokorščini, ker jej spovednik gotovo ni velel tega brez vzroka, ampak ker je bil razsvitljen od Boga. Zakaj prepričani moramo biti, da spovednike luč od zgoraj vodi k naši dušni koristi. Gospod Peluso, ko pobožen in veren mož, je bil s tem odgovorom popolnoma zadovoljen, ne pa tako tudi njegova žena, katero je neizrečeno razkačil. Dà, vbila si je tudi celo v glavo, da je Marija Franciška kriva vsega tega, gotovo je ona tako svetovala. Zato se je čutila hudo razžaljeno, in jela slabo govoriti o svetnici ob vsaki priliki. Pa ni dolgo ostalo samo pri tem. Neki drugi dogodek je še bolj vnel njeno jezo in maščevavnost. Tudi Marija Franciška je marveč zvedela, da njena botra z nekim mladim človekom prepogosto in preprijazno občuje. Božja služabnica si je štela za dolžnost, da to naznani možu in ga prosi, naj zapreči na vsaki način to nevarnost za njeno botro. Če se tudi še ni nič slabega zgodilo, vender bi se vtegnilo sčasoma. Modri mož na to prijazno opomni svojo ženo, naj nikar več ne sprejema tistega mladeniča. Ker ga pa žena ni slušala, zapodil je necega dne sam gospodiča iz hiše in mu prepovedal daljnje obiskovanje. Zdaj je bil ogenj v strehi. Vsa jeza ženina se je razlila nad vbogo Marijo Franciško. V svoji strasti sklene maščevati se hudo nad njo. Če je dosihdob le o priložnostih o njej

slabo govorila, jela jo je zdaj kar naravnost obrekovati in opravljati.

X. P O G L A V J E.

Marija Frančiška po krivem zatožena pri duhovskem sodišči.

Peluzovi ženi ni bilo dovolj, da je trosila mej ljudi razne laži o Mariji Frančiški. Ko imenitna gospa je šla sama h kardinalju in nadškofu Napoljskemu in jo tožila, da je zaslepljena ženska, čarovnica, orodje peklenskega duha, nesramna hinavka, ki na svoj prid in dobiček slepi svet, terdeč, da se jej prikazuje naš gospod Jezus, angelj varih. duše iz vic i. t. d. Vse to pa prihaja od tod, ker ima za dušnega vodnika nekega praznovernega in neumnega frančiškana p. Feliksa, ki jej te čenče verjame in jo poterjuje v njeni zaslepljenosti. S tem se je hotela znositi tudi nad p. Feliksom.

Pred svetom jo je zvala celo nečistnico, kateri pridevek bi bil pa menda bolj njej sami pristojal. Skoraj gotovo pa je dala s tem povod tudi tisti ženski, o kateri je bilo prej omenjeno, da jo je s takimi psovkami očitno napadla. Pred nadškofom pa je botra o tem seveda previdno molčala, češ, tega bi jej kar na besedo ne verjeli, pri natančni preiskavi pa bi lahko sama prišla v zadrego in sramoto.

Kardinalj nadškof Spinelli se za to tožbo sicer ni veliko zmenil, vendar je vzkazal župniku Ignaciju Mostillu, naj vso zadevo natanko preišče in ob svojem času njemu sporoči, kar se mu izkaže za resnico. Ob enem je dotedanjemu dušnemu vodniku Marije Frančiške zapovedal, da naj dozdevno svetnico popolnoma izroči vodstvu njenega župnika.

Mariji Frančiški je bila ljuba ta naredba višjega pastirja, s čimer je pokazala, da hodi po poti prave popolnosti in svetosti. V resnici dobri kristijani slušajo namreč najraje, če je to, kar se jim veli, proti njihovim notranjim željam. Naši svetnici pa služi v tem večjo čast in zasluženje, ker ta poskušnja ni bila ravno lahka, in glede na značaj tistega župnika skoraj neprevidna.

Omenjeni dušni pastir je bil namreč sicer goreč v svojem poklicu; tudi učen je bil in vedel, kako je treba ravnati, da ločiš pravo svetost in čednost od videzne in dozdevne; ali je imel

v svoji fari 30000 duš, mu toraj ni ostajalo časa, da bi se mnogo trudil z ovčico, katero mu je poslal nadškof v poskušnjo. V svojem vedenji pa je bil nekako neotesan in robat. Tudi njegova unanost ni bila nič kaj prikupljiva; vže njegov osorni glas je navdal človeka s strahom. Pri vsem tem pa je imel dobro in blago serce.

Ko je Marija Frančiška zvedela kardinaljevo povelje, šla je s svojo tovarišico Marijo Felico v farno cerkev k spovedi. Ko jo Ignacij Mostillo zagleda in spozna pravi čisto na glas: „Oj, kako lepo darilo mi je gospod kardinalj poslal ko voščilo za dobro jutro! Pojdi in tam-le poklekni, dokler te ne pokličem!“ Marija Frančiška gre s pobešenimi očmi na kraj, ki jej ga je pokazal, in kleči, dokler je ni poklical k spovednici. Potem pa jo začne izpraševati na glas, da so vsi po cerkvi slišali, če je ona tista, ki tolikokrat vidi božje dete Jezusa? če je tista dozdnevna svetnica, ki ima čeznatorne prikazni i. t. d.?

Na vsa taka vprašanja ni nič odgovorila, le ponižno reče: „Duhovni oče, jaz sem vboga grešnica; in tudi te obleke ne nosim, da bi se kazala svetu, ampak le kot obleko svojega stanu!“ — Spovednik pravi dalje: „Vse to izvira od tod, ker so te slabo vodili; s teboj je treba drugače postopati! O, to ti je „lep duhovnik“, v ženski obleki, ki hodi vsaki dan k sv. obhajilu. Ti tega nisi vredna. Nikaker nočem, da bi dalje tako delala, dokler mi Bog ne navdihne družih misli!“ Po teh in enakih besedah jo pervikrat poslovi, hoteč svoje poskušnje po tem načinu nadaljevati.

Mej drugim jo je pozneje pogostokrat poslal od spovednice in jej na glas rekel: „Le pojdi k sv. obhajilu, potem pa pridi nazaj sem!“ Ko je prišla nazaj, pa jo vpraša: „Kje si bila?“ „K sv. obhajilu sem bila šla“, je krotko in ponižno odgovorila. „Kedo pa ti je rekel, da smeš iti k sv. obhajilu?“ Ko na to ni ničesar odgovorila, jo je odpravil s svojim navadnim izrekom: „Saj me boš še ob um in zdravje pripravila.“

Enkrat jej je tako govoril ob velikem shodu na praznik sv. Ane, ki se v tisti cerkvi prav slovesno obhaja. Ko zapazi, da gre svetnica proti njegovi spovednici, zavpije okoli stoječim na ves glas: „Naredite prostor, naredite prostor! Pustite tisto-le skozi!“ Svetnica bi se bila v guječi lahko zgubila radovednim gledavcem ali pa se nazaj vernila. Ali vesela, da more biti v posmehovanje drugim, gre ponižno dalje in mu spoštljivo poljubi

roko. On pa jo sprejme po svoji navadi: „Si vže zopet tukaj! Komaj sem te zagledal, vže mi je jelo slabo prihajati“.

Se en dogodek iz časa te poskušnje! Bilo je v veliki čertek. Maria Frančiška je bila prišla vže na vse zgodaj v cerkev k pobožnostim, ki se obhajajo ta dan. Po sv. obhajilu prosi svojega duhovnega vodnika, naj jej dovoli, da sme obiskati 33 božjih grobov po različnih cerkvah, kaker je imela navado ta dan vže več let. On jej to naravnost prepove: „Ravno nasprotno! ves dan moraš ostati v tej cerkvi! Za zdaj pojdi pred altar in sedi na stol, ki je pripravljen za mašnika, ko ima slovesno sv. mašo, in ne smeš se geniti z mesta, dokler ti ne rečem! Samo ob sebi se razume, da so se vsi ljudje, ki so prišli v cerkev, nad njo zgledovali; marsikateri je dejal poleg stoječemu: „Glej, glej, nuno tam! kam je sela! Je li nora ali kali?“ Ona pa se za vse to ni zmenila; saj je bila vsa zatopljena v premišljevanje še hujšega zaničevanja svojega nebeškega ženina. Ostala je na stolu v splošno zasmehovanje do popoldne, ko je župnik zopet prišel v cerkev. Potem jej veli, naj gre k božjemu grobu in kleči ondi namestu Marije Magdalene. „Pojdi,“ je djal, „in prosi Gospoda, kaker Magd alena, da ti odpusti tvoje grehe.“ In šla je brez vgovora in ostala ondi do večera.

Še drugi dokaz pokorščine je ta dan dala Marija Frančiška. Po Laškem je v štiridesetdanskem postu prepovedano vživati mleko, maslo, jajca i. t. d. Posebno ostro se tega derže zadnje dni velikega tjedna. Tudi Marija Frančiška, če tudi bolehnna, se je ves post zderžala takih jedi. Popoldne omenjenega dne jej župnik veli nesti v zakristijo skledico čokolade in kos maslenega kruha. Vse to jej veli povžiti v pričo njega; ravno tako jej je rekel zvečer, preden je šla domov, pojesti eno jajce. V vsem ga je slušala svetnica. Nam se to ne zdi nič čudnega. Neki pisavec njenega življenja pa jo izgovarja z avoljo te slepe pokorščine z bolehnostjo, drugače bi moral reči, da je šla predaleč v svoji pokorščini.

Poskušnja je trajala sedem celih let (od 1738—1745) torej od 23—30 leta njenega življenja. Nikdar ni kazala niti najmanjše nejevolje proti takemu ne prav lepemu ravnanju ž njo. Po preteku teh let je šel župnik sam h kardinalju, da sporoči o vseh svojih poskušnj. Svoje sporočilo je sklenil z besedami: „da jo je v vseh skušnjah našel veliko božjo služabnico in dušo,

ketero je Bog z mnogimi in velikimi čeznatornimi milostmi oblagodaryl.“

Kardinalj je bil tega zelo vesel. Sporočil jej je po župniku samem, da ima zdaj popolno prostost in si sme izvoliti za dušnega pastirja in vodnika. koger le hoče Ker je pa ona v teh naredbah spoznala božjo voljo, ni hotela zapustiti dosedanjega spovednika. Prosila ga je, naj jej še dalje ostane vodnik. Ali on ji je rekel kmalu, da zavoljo starosti in obilnih drugih dolžnosti ne more več opravljati tega posla: zbrala si je torej zopet svojega starega spovednika p. Feliksa. Ko je pa ta leta 1748 vmerl, izvolila si je na svet svojega župnika, ki ga je še vedno v raznih zadevah popraševala, učenega p. Fiorilla iz reda sv. Dominika, ki je živel v slovesu svetosti. Le-ta je vodil njeno vest do svoje smerti leta 1760, torej skozi 12 let.

XI. POGlavJE.

Marija Frančiška dobi od Jezusa skrivnostn perstan.

Ena posebnih milosti, ki jo je moral vsakedo od nežne mladosti občudovati na naši svetnici, je bila njena velika pobožnost do skrivnosti božjega včlovečenja in do deteta Jezusa. Največe milosti in dokaze božje ljubezni je prejela tudi ravno na božično noč. Božična noč leta 1741 je bila, ko jo je Jezus po čudnem načinu se seboj zaročil.

Vže od otročje dobe se je vsako leto z ostrim postom in raznimi pobožnostmi pripravljala na božične praznike skozi ves adventni čas. Ko je nekeđaj na sveti večer molila v domači hiši pred jaslami, se naenkrat zamakne. V tem stanu je jela govoriti z neko nevidno osebo. Njena tovarišica Marija Felica, ki je živela vedno pri njej, je to slišala ter se čudila, kaj se godi. Ko zapazi, da je svetnica nezavestna in se hoče zgruditi na tla, prestreže jo z rokama in nese v njeno spalnice. Tudi tukaj so bile jaslce, ketere je Marija Frančiška sama napravila in olupotičila. Tudi tukaj je še ostala zamaknjena in se pogovarjala z nevidljivo osebo. Marija Felica jo radovedna. večkrat vpraša, s kom se pogovarja. Pa na vsa ta vprašanja ni dobila odgovora. Še le drugo jutro, ko jej ni dala miru in jo vedno silila, naj jej pové, kaj je v zamaknjenji videla in s kom je govorila, jej ra-

zodene tole: V nebeški svetlobi se jej je prikazal Zveličar in jej rekel: „Moja nevesta! prišel sem te obiskat. Kaj si mi pripravila?“ Ona pa mu je odgovorila. „Oj, kaj ti čem dati, Gospod? Saj sem reva na duši in telesu! Pač pa mi Ti moreš dati vse!“

Po teh besedah je čutila v svojem srcu nepopisljivo veselje in toliko ljubezen, da je omedlela in jo je morala nesti tovarišica v njeno izbico. Tam se ji Jezus zopet prikaže in jo pozdravi. „Hvaljen bodi Jezus in Marija!“ Potem jo prime za desno roko in ji na perst natakne perstan, ki je imel podobo serca. Na njem se je lesketalo pet bliščečih biserov v podobi petih Jezusovih ran. Nateknivši jej perstan, reče prav ljubeznjivo, da si jo s tem izvoli za svojo nevesto.

Nad vse srečno devico je svitloba, v kateri se jej je prikazal nebeški ženin, tako omamila, da je oslepela ter ni prav nič več videla. Njena tovarišica jo je morala drugo jutro za roko peljati v frančiškansko cerkev sv. Lucije. Tukaj potoži Marija Felica svojemu dušnemu vodniku p. Feliksu, kaj se je mej zamaknjenjem zgodilo njeni tovarišici ter ga prosi svêta. Le ta jo blagoslovi in reče, naj iz pokorščine zopet spregleda, in res, zopet je videla.

Omenjeni perstan pa ni bil telesen, zato za druge tudi nevidljiv. Ali ponižna Gospodova nevesta je menila, da ga vidijo vsi. Zato je zdaj nosila rokavice, da bi skrila perstan in bliščeče bisere, in se tako ognila vsaki časti in vsakemu govorjenju. Vender ta čudni dogodek ni ostal dolgo skrit. Marija Felica po ženski navadi ni mogla molčati o tem. Razodela je vse zdaj tej zdaj oni prijateljici, seveda le za njo. Tako jih je mnogo zvedelo o tem dogodku.

Neka tretjerednica je pri obravnavi o njeni svetosti izpovedala, da je ob neki priliki hotela služabnici božji nalašč stisniti roke, da bi poskusila, če se perstan čuti pod rokavico; Marija Frančiška pa je spoznala njen namen in roko vmeknila. — Ravno tako je neki mašnik izpovedal, da jo je pod pokorščino prisilil, naj mu pove o tem dogodku, katerega je poterdil tudi njen spovednik. Tudi svetnica sama je videla ta skrivnostni perstan na svoji roki samo mej osmino božičnega praznika. Potem je bil tudi za njo nevidljiv. S tem pa je prišla čez njo neka strašna duhovna temota in zapuščenost; v tem stanu ni čutila nobene dušne tolažbe.

Naša svetnica je mnogo let pozneje pripovedovala časti-

tljivemu božjemu služabniku p. Francišku Ksaverju Bianki ta dogodek ter mu razodela željo, da bi rada imela perstan enak onemu skrivnostnemu in ga nosila v znamenje zaroke z nebeškim ženinom. Služabniku božjemu je bila ta želja po volji. Zato jej je oskerbel tak perstan, in svetnica ga je nosila do svoje smerti. Vender je bil prav priprost in brez dragih biserov. Tudi po podobi se je razlikoval od onega čeznatornega, ki jej ga je v zamaknjenji nateknil na perst nebeški ženin.

Po smerti svetnice je ostal ta perstan lastnina p. Biankija, ki ga je zapustil potem takratnemu kardinalju in nadškofu na-politanskemu kot dragocen spominik na svetnico, ki ga je nekdaj nosila.

XII. POGlavJE.

Smert matere in p. Feliksa; beg iz
očetove hiše.

Do zdaj je imela naša svetnica vsaj dva človeka na zemlji, ki sta imela pravo in resnično sočutje do nje v vseh križih in težavah, ki so jo zadele.

To je bil častitljivi njen dušni vodnik p. Feliks, če tudi jo jo je vodil po terdi poti, in pa njena ljuba mati. Oj, kolikrat je ta blaga žena bridko jokala zavoljo gerdega ravnanja sirovega očeta s pobožno hčerjo; saj je bil to pač najtežji del terpljenja in žalosti, ki jo je njej sami prizadeval.

Vedno jo je branila, če tudi je morala potem sama čutiti njegovo pest.

Od leta 1745—48 je Gospod obiskal Marijo Franciško še z raznimi boleznimi, da jo očisti v terpljenji, kaker se čisti zlato v ognji. Vender vse to ni vzbudilo v očetovem serci nobenega vsmiljenja z vbogo terpinko. Naredila se jej je rana, raku podobna. Zdravnik jo je moral z nožem izrezati, kar jej je delalo hude bolečine. Pri tem se je pokazalo, da je bila kri vže zelo ostrupljena. Pogostokrat je terpela tudi hudo klanje in terganje v želodcu, bolezen, ki jej je ostala do smerti. Posebno hude bolečine pa jej je delal kamen. Vender je od te bolezni ozdravela na enkrat, prav po čudežu. V vseh teh boleznih jej je stregla le ljubeznjiva roka materina. Sestre so se malo menile za vbogo terpinko. Mesca svečana leta 1748 jej je Bog vzel še to podporo.

Prav spodbudno je slišati, kako ljubeznjivo je stala po-

božna hči na strani vmirajoči materi. Sicer je bila sama tako hudo bolna, da se je komaj dežala po konci. Pa, ko sliši, da je materi hudo, zbere vse svoje moči, da se privleče do materine postelje. Od tega trenutka se ni genila od nje. Vsem, ki so obiskovali bolnico, so prihajale solze v oči, ko so slišali in videli pobožno hčer, kako je pripravljala mater na odločilni trenotek. Priporočala jo je blaženi devici Mariji, arhangelju Mihaelu in drugim svetnikom. S tem je vsaj nekoliko na veliko veselje vmirajoče povernila dobri materi za terpljenje, ki ga je morala od sirovega moža zavoljo nje prenašati.

Ob zadnji uri napenja hudobni duh vse moči, da bi dušo dobil v svojo oblast, ker vé, da je to zanj poslednja prilika. Tudi v sercu vmirajoče matere je budil nejevoljo in jezo do njenega moža, ker jej je prav živo stavil pred oči vse, kar jej je storil žalega v življenji. Zato je prosila pobožno hčer, naj skerbi, da oče več ne pride k njeni postelji. „Bojim se“, je rekla, „da nimam dovolj moči, da bi ohranila potrpeljivost in mir v trenutku, v katerem mi je oboje tako potrebno“.

Marija Frančiška obljubi ter gre za to za nekaj trenutkov v stransko izbo, kjer so bili oče in sestre, da ga tam zaderži. Materi se je zdelo, mej tem, da stoji njen mož pri postelji ter jo trapi po svoji stari navadi. Svetnica sliši vmirajočo samo sè seboj govoriti: „Prosim te, pojdi proč od moje postelje; ne pospešuj mi smerti, dokler ni božja volja. Zdaj moram misliti na svojo dušo. Saj sem ti zdavnaj iz serca vse odpustila. Še celo hvaležna sem ti, ker si mi, kaker upam, primogel, da sem si nabirala zasluženja za nebesa“.

Ko je slišala svetnica tako govoriti, gre hitro zopet k vmirajoči materi. Ta pa ji pravi: „Glej jo nepokornico! Prosila sem te, da ne pusti očeta k meni. Obljubila si mi, pa drugači storila“. — Svetnica je precej spoznala, da je bila to skušnjava hudobnega duha, ki je hotel mater s takimi podobami zapeljati k nejevolji. Zato ni na to prav nič odgovorila; le podobo Matere božje je sè živo vero na glavo položila vmirajoči in berž so skušnjave nehale, vmirajoča je postala mirna in vesela, ter je kmalu potem zaspala v Gospodu. Marija Frančiška se je bridko razjokala in se kar ni mogla ločiti od mertve matere.

Skušnjave, s katerimi je peklenški duh mamil vmirajočo, pa kažejo, kako neprevidno je, če k vmirajočemu hodijo osebe, s katerimi je, — če tudi vže pred leti — živel v grešni ljubezni

ali pa v jezi, sovraštvu in prepiru. Če menijo, da je potrebno prositi bolnika odpuščenja, naj to store po družih; same pa naj le molijo za vmirajočega.

Komaj so izročili truplo rajnice hladnemu grobu, vže je začel vdovec misliti na novo ženitev, če tudi je bil 60 let star in imel štiri odrasle hčere. Izbral si je neko mlado žensko, o kateri ni bilo kaj prida slišati. Tudi brez premoženja je bila. Vže na pol blazen je zdaj zahteval oče, naj vzame Marija Frančiška vse tri sestre k sebi in naj skerbi zanje, češ, da se bo mogla nova gospodinja tem prosteje gibati po hiši. Marija Frančiška spoštljivo odgovori, da tega ne more nikaker storiti, ker živi sama le ob milostinji dobrih ljudi in je vedno bolehná. Vender bi bile te besede malo pomagale, ke bi druge tri sestre ne bile same šle k nevesti v hišo, kjer so ji popisale s prav živimi barvami svojega očeta in srečo, ki jo ima pri njem iskati. To je nevesti in njenim starišem odperlo oči, da niso hoteli več slišati o tem zakonu. Marija Frančiška pa ni vedela o tem prav nič. Vender jo je zadela zopet vsa krivda, češ, da je ona našuntala nevesto, da se je skujala. Oče je zopet zdivjal proti nji ter jo trafil na vse mogoče načine. Necega dne pa jej reče ves v penah od jeze: „Ker ti nadškof noče ali ne more muh izbiti iz glave, grem pa sam v Rim, da te zatožim samemu sv. očetu papežu“. Vže pol blaznemu možu je bilo vse mogoče. Res se pripravi, oskerbljen sè vsem potrebnim, na pot v Rim. Marija Frančiška se je mej tem zaperla v svojo izbo ter molila za očeta in za se. Tretji dan sliši mej molitvijo trikrat besede: „Marija Frančiška! beži, beži iz te hiše!“

Ko še sama mej seboj premišljuje, kaj bi pomenile te besede, pride v hišo frančiškan p. Salvator, ki jej je bil poleg njenega spovednika svetovavec v dušnih zadevah. Njemu torej pove, kar je slišela; on pa je imel ta glas za opomin iz nebes; zato jej veli, naj nemudoma zapusti hišo. On je tudi poskerbel, da jo je vzel pod streho neki prileten in pobožen kupec, ki jo je vže več časa dobro poznal.

In res je bilo prav, da se je Marija Frančiška vmeknila iz hiše! Še tisti večer je prišel oče domov. Ker ni imel potnega lista, ga niso pustili preko meje. To ga je še bolj razkačilo. Bog zna, kaj bi bil storil v svoji blaznosti in jezi sè hčerjo, ke bi jo bil še dobil v hiši. Božja previdnost pa je od svoje zveste služabnice odvernila to nevarnost. Ali s tem, da je zapustila oče-

tovo hišo, si je nakopala drugi križ na rame, kaker bomo kmalu videli.

Proti koncu leta 1748 je Gospod poklical v boljše življenje tudi njenega dušnega vodnika in spovednika p. Feliksa, ki je svetnico vodil skozi celih 17 let po poti popolnosti. Bridko je jokala tudi po njem in goreče molila za njegovo dušo.



Ošabnost in ponižnost.

„Pazi moj sin, da ošabnost nikoli v tvojih mislih in besedah ne zavlada; zakaj ona je začetek pogubljenja.“ (Tob.)

Bog je vse dobro in prav naredil, vse popolno vstvaril, ker je On sam neizmerna popolnost. Od kod pa izvira greh, zlo in nered? Taka in jednaka vprašanja so se že brezštevilmokrat stavila in tudi tolikokrat se je odgovorilo na nje. Le redko je pa gdo na kratko pravo zadel. — Glavni vzrok vsega in vsakega zla je ošabnost, napuh.

Kaj pa je ošabnost? Ošabnost je želja čislan in čez druge povzdignjen biti, vladati in neodvisen od vsakega živeti.

Veliko nebeških angeljev je bilo zaverženih. Zakaj? Ker so bili ošabni. Naši prvi roditelji v raji so postali nesrečni in tudi mi po njih. Zakaj? Ker niso slušali. Zakaj pa niso slušali? Ker so bili ošabni. Kaj je vbil svojega brata Abeljna, ker mu je bil nevošljiv. Pa zakaj mu je bil nevošljiv? Ker je bil ošaben in ni mogel terpeti, da je bil Abelj bolj ljubljen kakor on. Zavoljo ošabnosti tudi ljudje pred vesoljnim potopom niso hoteli pokore delati. Pri zidanji babilonskega stolpa je Bog ljudi kaznoval, da jim je zmešal jezik, ker so iz ošabnosti zidali. Kolikokrat je Bog izraelsko ljudstvo kaznoval, ker je bilo ošabno in ni hotelo njegovih zapovedi spolnovati. Kolikokrat, rekel bi skoraj zmirom, so nastale kervave bitve in vojske samo iz ošabnosti; ta kralj je hotel več veljati kaker oni, tukaj in tam se je ljudstvo vzdignilo in ni hotelo svojemu kralju pokorno biti. — Od kod tedaj toliko zla in hudega, če ne iz ošabnosti, iz napuha?! Zakaj je toliko nesloge in prepira mej družinami in v družinah? Ker ošabnost njih serca vlada. Zakaj noče toliko ljudi nič verjeti, ne v cerkev hoditi, ne božje besede poslušati in sv. zakramentov prejemati? Ker so polni ošabnosti. Vse krive vere so nastale iz

ošabnosti. Mohamed je svojo vero vpeljal in jo z mečem in ognjem širil, da bi bil čislan na svetu, da bi ga vsi kaker velikega preroka častili. Luter je od katoliške cerkve odpadel, ker se ni hotel rimskemu papežu pokloniti, ker ni hotel slušati, ker je bil ošaben.

Tudi nečistost, akoravno nima nič opraviti z ošabnostjo, ni nič drugega kaker nasledek ošabnosti. — Kratko: mati in gospodinja vsakega in vsega zla, posebno greha je ostudna ošabnost in gerdi napuh.

Kaker je pa ošabnost začetek pogubljenja, tako je ponižnost začetek blagra in sreče. Ponižen pa še ni tisti, ki se pusti vsakemu ravnati, ki je vsakemu podložen, ki vsakemu vse verjame in vsakega sluša. Beseda „ponižnost“ je sicer povsod znana, ali le redki so, ki jo v pravem smislu rabijo. Prava kerščanska ponižnost obstoji v tem, da smo si svesti, da smo od Boga prejeli vse dobro, bodi si telesno bodi si dušno, ter bodemo o njem morali enkrat račun dati, in da je naše premoženje samo slabost in vboštvo. Gdor tako ravna, ta je ponižen, le ta bode Boga in predstojnike v časti imel in bližnjemu ne bode nikoli zopern.

(Konec prih.)



KRATEK NAUK

o vzvišenosti, potrebi in koristi svete maše.

Po sv. Leonardu Portomavriškem.

(P. A. F.)

II. Poglavlje.

Kratek in pobožen način, kako biti s koristjo pri sveti maši.

Kaker sem spredaj v nauku omenil, je bil sveti Krizostom te misli ¹⁾, katero je za dobro spoznal in poterdil tudi sveti Gregor v četertem dvogovoru, da, keder mašnik mašuje, se odpro

¹⁾ Homil. 5. de incomp. Dei Nat.

nebesa in prihajajo dolu iz raja cele trume angeljev k sveti daritvi. In sveti Nilj opat, učenec imenovanega svetega Janeza Krizostoma, zaterjuje, da je videl, keder je maševal sveti učenik (Krizostom), okoli oltarja veliko množico teh nebeških duhov, ki so pomagali cerkvenim služabnikom pri tem svetem opravilu. Glej, tu imaš naj bolj pripraven način, kako biti s koristjo pri sveti maši: pojdi v cerkev, kaker bi šel na Kaljvarijo in vedi se pred oltarjem tako, kaker bi stal pred božjim stolom v družbi svetih angeljev. Glej tedaj, kako ponižno se moramo vesti, s kakim spoštovanjem in kako pazljivostjo moramo biti pri sveti maši, da nam bo prinašala korist in blagoslov, keterega deli Bog navadno tistemu, ki časti s pobožnim obnašanjem tako svete skrivnosti.

O Hebrejcih beremo, da jih je bilo občudovanja vredno gledati, ko so opravljali daritve stare zaveze, pri katerih niso darovali drugega, kaker vole, jagnjeta in druge živali, in kako pazljivo, spodobno in tiho je bilo ljudstvo pri teh daritvah in dasiravno je bilo pričujočih brez števila ljudi in čez sedem sto duhovnikov, ki so darovali, se je vender zdelo, kaker da bi ne bilo nikogre v tempeljnu, ker ni bilo slišati naj manjšega ropota, da še celo zdiha ne. Ako so bili pa ti tako spoštljivo pri daritvah, ki niso bile naposled nič drugega kaker sama senca in priprosta predpoda naše daritve, kako tiho, pobožno in pazljivo je vredna da smo pri nji sveta maša, pri kateri se daruje za nas samo brezmadežno Jagnje, Beseda božja? To je dobro razumel slavni sveti Ambrož, ki se je, kaker pripovednje Cezarij, ¹⁾ mej mašo, prebravši evangelij k ljudstvu obrnil in spodbujevaje vse k pobožni zbranosti nakladal jim popolno molčanje, da ne bodo samo berzdali jezika tako, da ne spregovore naj manjše besedice, temuč je hotel po verhu, da naj zaderžujejo kašelj in vsaki natorni šum. In res so ga poslušali in vsak, ki je bil pri njegovi maši, se je čutil presunjenega od svetega strahu in je bil v sercu ginjen, ter je imel od svete maše velik sad in pomnoženje milosti.

Tu imaš razlagan načert celega pričujočega delca, s katerim ne mislim družega kaker razsvetliti in geniti blagovoljnega bravca, da se goreče poprime vaje in načina pri sveti maši biti kaker se bo tu popisalo. Ker so pa razni načini in vsi so pobožni in sveti, koliker jih je do zdaj razloženih, kako je treba biti pri sveti maši, kaker se vidi v raznih zato spisanih bukvicah ver-

¹⁾ lib 1. Mirac. c. 40.

nim v velik dobiček, zato te nočem siliti, temuč ti prepuščam, da si sam izbereš, kar ti bo bolj všeč in kar se bo zdelo tvoji pobožnosti in zmožnosti bolj primerno, jaz bom opravljal samo službo angelja variha, ker ti bom povedal to, kar ti bo dalo naj več dobička, to namreč, kar more biti po moji slabi pameti za te bolj koristno in menj težavno, zato bom razdelil te načine v tri verste.

Pervi način, kako biti pri sveti maši, je teh, ki z bukvicami v roki spremljajo mašnika z naj večjo pazljivostjo v vsem, kar dela. Pri vsem, kar stori, molijo dotično ustno molitev, ki jo imajo v bukvicah, in tako so pri maši, da berejo cel čas. In ni dvojbe, da, ako branju pridružijo premišljevanje teh presvetih skrivnosti, je ta način jako izversten in ravno tako tudi zelo rodoviten. Ima pa svojo težavo, ker moraš paziti mej mašo na vse obrede, ketere opravlja mašnik, in potem gledati v bukvice, da izmoliš molitev, ki se nanaša na dotično skrivnost; to pa ni malo težavno in mislim, da jih le malo ostane stanovitnih in ne zderžijo dolgo pri tem načinu, dasiravno je zelo koristen; naš duh je namreč slab in se prav lahko naveliča paziti na toliko različnih dejanj, ketera opravlja mašnik pri oltarji. Keteremu pa vgaja in duhovni dobiček prinaša, naj se ga le derži, zakaj tak trud ne bo brez dostojnega plačila pri Bogu.

Na drugi način so pri sveti maši tisti, ki ne rabijo molitvenih bukvic in ničesar ne berejo mej sveto daritvijo, temuč dušne oči oživiljene od svete vere vpirajo v križanega Jezusa in naslonjeni na drevo svetega križa tergajo ž njega sadje sladkega premišljevanja in ves ta čas prebijejo pobožno v duhu zbrani premišljujoč svete skrivnosti Kristusovega terpljenja, ki se pri tej daritvi ne predstavlja samo, ampak tudi skrivnostno opravlja. Ti, imajoč svoje moči zbrane v Bogu, gotovo obujajo junaška dejanja vere, upanja, ljubezni in drugih čednosti in zato je brez dvojbe ta način biti pri sveti maši veliko popolnši od pervega in tudi slajši in prijetnši, kar je skusil neki dober redovnik lajik, ki je večkrat djal, da on mej sveto mašo ni bral kaker tri čerke. Perva je bila černa, to je premišljevanje svojih grehov, ki ga je pripravljalo k sramovanju in kesanju, in to je premišljeval od začetka maše noter do darovanja. Druga čerka je bila erdeča, to je premišljevanje Jezusovega terpljenja, prevdarjajoč predrago Kri, ketero je pretil Jezus za nas na Kaljvariji, ko je preterpel tako grenko smert, in to je premišljeval do ob-

hajila. Tretja je bila bela, zakaj, ko se je obhajal mašnik, se je tudi on v duhu zedinjeval z Jezusom v svetem obhajilu, ker se je duhovno obhajal, in potem je vtopljen v Boga premišljeval slavo, katero je upal kaker sad te božje daritve. Ta prostak je bil pri sveti maši z veliko popolnosto in jaz bi hotel, da bi se vsi naučili od njega tako visoke modrosti.

(Dalje prih.)



Kerščanskim poslom.

7. Dekla Gospodova.

1. Marija je bila kraljevega rodu; vender si je izvolila stan poslov. Izvoljena v mater božjo, po angelu pozdravljena, pravi taisti hip: glej, dekla sem Gospodova. Ponižno se imenuje deklo ali služabnico, ona, kraljica nebes, povzdignjena nad angele, najblagoslovljeniša mej stvarmi. Kaker Izveličar ni hotel, da se mu streže, tako tudi mati njegova ne. Ime «dekla» je Marija povzdignila in počastila; «dekla» je toraj častito ime. Dekla si; prav! vesela bodi, ker nosiš Marijino ime. Ne sramuj se tega imena, ker je to ime častitljivo. Ime «dekla» naj ti ne bo v ponižanje, ampak v ponos in slavo, v veselje in izveličanje. Noben stan nima tega imena, le tvoj ga ima.

2. Marija otrok je služila v templju, ter izverševala vsa opravila, tamkaj potrebna. Ko je bila večja, je bila doma pri stariših za deklo. Pozneje je služila Izveličarju in njegovemu krušnemu očetu. Ni dala, da bi ji stregli, sama je stregla drugim. Nigdar še nismo slišali, da bi bila imela sveta družina v Nazaretu hlapca ali deklo. V izbici v Nazaretu Marija sama vse opravlja, pospravlja, pometa, pere, kuha. Nikoli nima praznih rok. Kako je vse čisto in lično, vrejeno in porazdeljeno: vsako delo o pravem času, in vsaka stvar na svojem mestu. To ti je zgledno gospodinjstvo!

3. Poglej v Marijino serce. Vse dela iz čistega namena. Vse stori v čast božjo iz ljubezni do Boga, ker Bog tako hoče. Dela pa moli, moli pa dela, vsako delo ji je molitev, dar božji.

Kako tiha in ponižna, skromna in zadovoljna, krotka in zadovoljna, vdana in blagovoljna je ta dekla božja! Vedra je, keder težko dela, keder je trudna in slaba, v terpljenju in žalosti. Kako je sramežljiva v pogledih, previdna in čista v besedi, vedenja pa tako ljubeznivega, prijaznega, plemenitega! Res, ona je pravi zgled poslom.

4. Marija je z drugimi pobožnimi ženami služila svojemu sinu, in vbogim ribičem galilejskim. Po sinovi smerti je služila sv. Janezu. Služila je vse svoje življenje. Zato je poslom zgled za vse njih življenje. Morda služiš že od mladega pri tujih ljudeh, pri nepremožnem gospodarju, zmirom moraš služiti. Marija ti bodi zgled, podoba, tolažba, spodbuja, podpora in moč, okrepilo in pomoč.

8. Jožef pobožni tesar.

1. Izveličar si je izvolil skerbnika. Iz katerega stanu? Izmej plemenitašev jeruzalemskih? izmej imenitnikov in mogočnjakov judovskih? Ne! Gospodov skerbnik je bil tesar, mož delavskega stanu. V potu svojega obraza je sv. Jožef tesaril, in z žuljavimi rokami je živil družino. To je bilo težko in hudo. Jožef ni tergoval na debelo, ni pošiljal blaga na ladjah v zamorske kraje. Mali rokodelec je bil, ki se je v delavnici trudil od jutra do mraka. Nima mastnega zaslužka, le toliko mu kaplje, da izhaja. Saj si ga že videl namalanega: žago ima pri sebi, šestilo, pa kotnik ali oglomer. In ta vbogi tesar je bil pri Bogu v toliki časti, pravi s. Frančišek Saleški, da mu je zaupal mater božjo in svojega sinu.

2. Pojdite k Jožefu, posli! On vam je zgled. On je posebni varih delavnega in služnega stanu. On je bil rednik sveti družini, in tudi zdaj je ljubezniv skerbnik poslom. Nosi delavska znamenja: žago, šestilo, oglovnik, pa derži tudi lilijo v roki. Kaj pomeni ta? Jožefova lilija pomeni: pravičnost, zvestobo, resničnost, poštenost, zlasti pa čistost — to so najpotrebniše čednosti služabnega stanu.

3. Posli, hodite k Jožefu in učite se od njega čednosti, poslom potrebnih. Prosi ga, naj ti jih pridobi, ako si jih izgubil. Ti si morda nepravichen, nepošten, lahkomisljen, lažnjiv, nezadovoljen, nepokoren, v prepovedanem znanju, ti si na kraju prepada — berž pojdi k Jožefu. On naj ti bo svetilo in krepilo, priprošnjik in rešnik.

9. Apostolji in svetniki.

1. Gospod si je izvolil apostoljev, ne izmej velikih duhovnikov in pismarjev, ne izmej bogatih saducejev, ampak iz delavskega stanu. Delavci so bili, ribiči, ki so delali ne le po dnevi, tudi ponoči. Gospod je našel Petra pri Tiberijskem jezeru, mreže peročega. In ko mu reče Gospod: odrini na globoko, in verzi mreže, odgovori mu Peter: Gospod, vso noč smo lovili, pa nismo nič vjeli. Keder ni bil čas ribištva, so doma mreže popravljali, pletli, na vertu ali na polju delali ali pa so hodili drugam na delo. S. Pavel, iz imenitne, rimske rodovine, in ob enem učen mož, je tudi delal z lastnimi rokami.

2. Neki Onésim je služil pri gospodarju Filémonu v Kolo-sah. Onésim ni bil, kaker bi bil moral biti. Zato jo potegne od Filemona, pa gre v Rim. Tu se seznani s sv. Pavlom. Pavel spreoberne tega posla, in odslej je zvesto služil svojemu novemu gospodu, s. Pavlu. Apostolj je vedel, da je Onésim pobegnil svojemu gospodarju, zato ga ni hotel obderžati brez znanja njegovega gospoda, ter hlapca pošlje v Kolose Filemonu nazaj, s pismom na gospodarja. V pismu je bilo pa to le: »Prosim te za svojega sinu Onésima, ki sem ga v ječi pokristijanil, ki ti je bil nekedaj nekoristen, ki je pa zdaj koristen tebi in meni. Pošiljam ti ga nazaj; sprejmi ga, kaker bi bil jaz sam. Rad bi ga bil obderžal pri sebi, a brez tvojega dovoljenja ga nisem. Pobegnil ti je bil za nekaj časa, da ga nazaj dobiš za zmirom, ne sužnja, ampak preljubega brata..... Ako me imaš za njegovega tovariša, sprejmi ga, kaker mene. Ako te je kaj oškodil, ali ako ti je kaj dolžan, deni na moj račun. Jaz Pavel — to pišem s svojo roko — poplačam zanj. Pisal sem ti, ker upam, da boš storil tako. Vem, da boš storil še več, kaker pravim.« — Vidite, posli, kako se je veliki apostolj potegnil za borega sužnja? Ni ga zaverigel, ker je ušel svojemu gospodu. Podučuje ga, spreoberne ga, hoče mu plačati njegove dolgove, ter je porok z lastnoročnim pismom, Pavel, v ječi, vkle-njen. To je večen zgled, kako je ravnati sè zabredlimi posli.

3. Svetniki so ljubili in spoštovali stan poslov. Rimski poveljnik Evstahij je šel za vertarja, ko se je bil pokristijanil. Krispin in Krispinijan sta delala vbogim črevlje in evangelij ozna-njevala. Pobožni Lovrenec je delal 40 let v kuhinji, in tam se je posvetil. Svetega Bonaventura so, ko so mu prinesli novico, da je

od papeža izvoljen za kardinalja, našli v kuhinji, posodo pomi-
vajočega. S. Alojzij, dasi knežje kervi, je opravljal zmirom naj-
nižja dela. S. Janez od Boga je iskal vbogih in zapuščenih po-
slov, ter je zanje skerbil in delal. Ne mogel bi nehati, ke bi
hotel sè zgledi svetnikov dokazovati. kolikanj so vsi ljubili stan
poslov.

10. Stan poslov je zaslužljiv in poln čednosti.

1. Kedor služi v pravem duhu, nasleduje Kristusa, hodi za
Marijo, posnema Jožefa, dela po zgledu apostoljev in svetnikov,
je v stanu, od Boga najbolj varovanem, češčenem, ljubljenem, v
keterem si more nabrati veliko zasluženja. Keder prav služiš,
zmirom izpolnjuješ zapoved ljubezni do bližnjega. Karkoli bližnje-
mu storiš, za to dobiš pri Bogu plačilo, in ke bi bil le požirek
hladne vode. Dan vesoljne sodbe boš prašan zlasti po delih
ljubezni do bližnjega. Ke bi ti svoj dobiček prav poznal, ti bi
vsa svoja dejanja, tudi najmanjša dela, z dobrim namenom —
spreminjal v čisto zlato, ki bo težko potegnilo na tehtnici božji.

2. Stan poslov je vir mnogih čednosti. So čednosti, katerih
si najboljše, najlažje, najpogostniše pridobiva — posel. Kedor
služi, mora biti p o n i ž e n. Stan poslov je torej stan ponižno-
sti. Kedor služi, mora svoje misli in besede in dejanja drugemu
podvreči. To zahteva ta stan. Kedor svojo voljo drugemu pod-
laga, ta berzda svojo napačno voljo. Kakošen pa je človek v
mladosti? viharen, kljubljiv, termast, svojeglaven, ves napačen.
Pri gospodarju ali gospodi opravljaš najnižja dela, odrivan si in
preziran, ne vedo ti hvale za tvojo pridnost in zvestobo, storiti
moraš kaj neprimernega ali nepravega, in nazadnje si po nedol-
žnem oštet — vse to, dragi moj, ako prenašaš iz višega namena,
iz ljubezni do Boga in do bližnjega, češ, Bog in drugi imajo tudi
dosti poterpljenja z menoj: vse to je p o n i ž n o s t, ponižnost
pa je podlaga vsem čednostim. Noben stan nima take dobre
šole ponižnosti.

3. Kedor služi, mora biti p o k o r e n. Ti moraš bolgati
zdaj in potlej, o pravem in nepravem času, proti svojemu boljše-
mu prepričanju. To stori hitro, tu delaj počasu, tukaj delo za-
čenjaj, tamkaj ga puščaj, pridi in pojdi, bodi povsod, kjer te kli-
čejo in trebajo. Vidiš, ako vse to storiš iz višega namena, takrat
se vadiš v čednosti pokorščine, nabiraš si zasluženja. Podoben si

svojemu Izveličanju in njegovi materi. Podoben si redovnikom, svet zapustivšim ki so se zavezali z obljubo pokorščine. Tvoj stan, tvoja služba te sama napeljuje k tej lepi čednosti. Tvoja služba je šola pokorščine.



P. Celestin Fošner,

duhovnik 1. reda sv. Frančiška pri Sv. Trojici
v Slovenskih Goricah na Štajarskem.

(Dalje)

Gašpar najde dobro stanovanje pri stari hišnici grajščine na Bitnavi (Vindenau). Dobro mu je tam bilo; ona je bila zelo pobožna, in mu je bila kaker mati. Ker mu je bilo le malo plačati, je moral vsaki dan žemljo in kruh iz mesta prinesiti; bilo je več kaker uro hoda. Vender je bil Gašpar prav vesel, svojo že piravo materino obutalo izzuje, in veselo žvižgaje in prepevaje k svojemu stanovanju pride.

Kedar ni toliko za nesti bilo, je tudi gredoč, kaker neke-
daj v Konjicah, jagode in gobe nabiral in v mestu prodajal, in
si zato šolske reči kupil. V sili je tudi véverice in ptiče lovil
in prodajal. Dobro porabil je pa vsaki čas. Zelo potrebno je za
zdravje v čisti vodi se kopati; tudi to je storil Gašpar v Bit-
navskem velikem ribniki, ali v nevarnosti je bil večkrat — ne-
kikrat bi se bil skoraj vtopil, drugokrat pa bi bil pri kopanju
skoraj vstreljen.

Stari oče Gašparjev kmetijo svoji hčeri izročijo, ki se o-
moži, in to oče Gašparju oznanijo: „Žal mi je, da ti nemorem
več pomagati, boš moral iti z meno domov; zdaj nemam jaz več
posestva, predal sem ga tvoji sestri.“ Gašpar žalosten pravi:
„Oče, pustite me študirati na svojo roko, hočem v Mariboru pro-
siti za kruh od hiše do hiše; vem da Mariborčani niso tako terdega
serca, da bi košček kruha študentu odrekli.“ Oče hočejo z njim iti za
hrano prosit. Hodita od hiše do hiše, povsod sta zmerjana, po-
sebnost od nemških meščanov. Večkrat slišita: Ti veliki cepec ti,
če nemaš za kaj študirati, pa idi na mlatitvo ali pa svinje past,
da si kruh zaslužiš. Pri eni hiši dobita par krajcarjev za vselej,

pri neki drugi so dobri ljudje rekli: „Če kje drugje tudi dobiš, ti hočem že dati hrano za eden dan.“ Na zadnje pravi gospodar neke hiše: „Dam ti hrano vsaki dan, če boš moji dve hčeri brati, pisati in rajtati učil, v šoli se nemoreta nič naučiti.“ Gašpar obljubi in hodi vsaki dan učit, ali dobro uro je bilo do tje. Pa ljubezen do študiranja je njemu to težavo zljajšala.

Mej tem njegov oče vmerjejo; silno težko mu je bilo pri serci; vse njegovo veselje, njegovo upanje je bilo v tem grobu zakopano. Saj so oče bili njegov naj večí dobrotnik in pomočnik. Kmalu vmerje tudi njegov svak, ki je očetovo posestvo imel. Sestra se spet omoži, ali novi svak neče Gašparju od dedščine po očetu nič dati: „Ti si še maloleten, in če ti zdaj dam, boš hotel poznej, ko boš študirati nehal, vse imeti, zato ti zdaj rajši nič ne dam“.

Smert dragih starišev, in terdoserčnost rodbine je že neke-teremu dobremu študentu zabranila v duhovski stan, nekteri so zavolj tega tudi glad in pomanjkanje terpeli, če so venderle hotli više študirati. Tako je bilo tudi pri našem Gašparju. Ob-lačilo, še ravno tisto, katero mu je sestra Ančika sešila, ko je prvičkrat v Maribor odešel pa zdaj že zelo lozno, bilo mu je tudi že vse premajhino; zato ga je tudi neki g. profesor za „farerja“ psoval, kar je njegove sošolce še bolj spodbujalo, Gašparju za-voľ vboštva neprimerna imena dajati. Ali on ostane miren in si misli: „Vam se vse predobro godi; ke bi vam tako hudo šlo ka-ker meni, bi jezika ne brusili nad menoj. Vedno pa to tudi ne bo terpelo, in ko bom novo mašo pel, bom se Bogu prav pri-serčno zahvalil za vse te težave.“

Hrano je imel Gašpar tam, kamer je hodil dekleta podučev-at, za stanovanje pa je moral 30 gld. šajna, (ali 11 gld. 40 kr. nove avstr. veljave) za leto plačevati, pri tem še bukve in šolj-ske reči si kupiti, in staro lozno oblačilo z novim si zamenjati; kaj storiti, kako si toliko zaslužiti?

Gašpar ni bil bedak, čerstev in zdrav, velik in raven kot smreka, je imel tudi lep glas kaker zvonček. Kako lepo primer-no pesem si zložiti in ob počitnicah, o božiči in o pustu ljudem kaj lepega zapeti: to bo saj nekaj denarja prineslo. Tako si misli, in kar začne pesmē zlagati. — Pri prvi priložnosti si ob-leče kožuh svakov na robe, na glavo si dene toplo kučmo in gre od hiše do hiše, od vasi da vasi. Pred oknom zapoje božično pesem od ljubega deteta Jezusa tako ginljivo, da močje v hiši

pri mizi na svoje pipe pozabijo, in ženske svoje kolovrate vstavijo ter poslušajo. Potem ga navadno noter pokličejo.

Tako popeva Gašpar povsod in vmes burke uganja; in petje mu je dajalo več denarja kaker študiranje; pri vsakem hramu so mu prav dobro postregli; in tudi seboj so mu dajali hrane, jaje in denarja.

Tak zaslužek je bil pošten in za zdravje ni bil nevaren, ali pri vsem tem Gašpar nemore doplačevati, kar je za študiranje potrebno bilo. Neki bogat študent vidi njegove težave in se hoče zato ž njim kratkočasiti: „Polo papirja ti dam zastonj, če greš v tem debelem snegu bos in v sami srajci in v spodnih hlačah po njivi sem ter tje.“ Ljubezen do študiranja in revščina Gašparjeva si ne premisli, kaj bi bilo bolj modro, temuč koj reče: „Jaz grem, vsakokrat, kolikerkrat mi daš polo papirja, da morem nalogo napisati.“ Ljudje, videti ga bosega in v srajci po snegu hoditi, čez globok graben do vrata v sneg zabresti, so mislili, da ni pri pameti; bogati študent pa skoz okno gleda ter se prav iz serca smeja. Tako je terpelo tri zime. Bog ga je ohranil prav čudovito pri življenji in zdravji, ker je videl in čislal njegovo voljo, toliko se truditi in vse storiti, da bi kedaj v duhovnika posvečen bil.

(Dalje pr.)



Vaja v ponižnosti.

(Priprosto predstavljeno delce Njih Svetosti Sv. Očeta Papeža Leona XIII. „La pratica dell' umiltà.“)

P. H. R.

(Konec.)

LII. Premišljuj zglede Svetnikov starega in novega Zakona. Izaija, tako svet in goreč prerok, se je cenil nečistega pred Bogom, ter spoznaval, da so vsa njegova dobra dela bila kaker platno polno blata (Iz. 64, 6.) Danijel, čiger svetost Bog sam hvali v Ecehijelu, on, kateri more se svojimi molitvami vstaviti jezo božjo, je govoril z Bogom s tako ponižnostjo, kaker da bi bil največi grešnik, in kaker eden, kateri bi moral biti vedno obdan od sramote. Sv. Dominik, čudež nedolžnosti in svetosti,

je došel tako visoko v zaničevanju samega sebe, da je mislil da njegov prihod v kako mesto kliče prekletstvo božje nad meščane. Zato se je vergel na tla, preden je stopil v mesto, in jokajoč molil: „Prosim te, o Gospod, da po svoji ljubeznjivi miloserdnosti ne gledaj na moje pregrehe; temuč stori, o moj Bog, da to mesto, katero me bo sprejelo, ne poskusi posledkov tvoje pravične jeze.“ Sv. Frančišek, kateri je sè svojim prečistim življenjem zaslužil biti prava podoba križanega Kristusa, je terdno in stanovitno veroval, da je največi grešnik na svetu; to prepričanje je bilo v njem tako globoko vtisnjeno, da mu ga ni mogel nihče iz glave zbiti. Dokaz mu je bil ta, da namreč, ako bi Bog dal vse milosti, ketere je od njega dobil, tudi najzadnjemu človeku, bi jih bil ta rabil bolje od njega, in jih ne povračaval s tako nehvaležnostjo. Mnogo družih Svetnikov je mislilo, da ne zaslužijo jedi, katero so vživali, zraka, keterega so dihal, obleke, s katero so se pokrivali; drugi so se čudili veliki miloserdnosti božji, katera jih je terpela na zemlji, namesto da jih pahne v pekel; zopet drugi so se čudili, kako jih morejo drugi ljudje terpeti, in kako se vse stvari ne združijo proti njim in jih ne končajo, ne vničijo. Naposled so vsi Svetniki zaničevali čast in slavo, in mi vemo dobro, da je edino to zaničevanje bilo vzrok, da so želeli biti ponižani in zasmehovani. Zdaj pa, si li morda ti bolj razsvetljen, svetejši od njih? Zakaj torej po njih ne postaneš samemu sebi ničvreden? Zakaj ne najdeš radosti in veselja v sv. ponižnosti?

LIII. Da boš zmirom bolj napredoval v tej čednosti, da ti ponižanje bode sladko in tako rekoč domače, ti je jako koristno misliti na mogoče nasprotnosti, ter jih v sercu rad sprejmi, akoravno se tvoja natora temu vpira, saj so nasprotnosti gotovo znamenje božje ljubezni do tebe in gotova sredstva, da dosežeš svetost. Morda boš v tem delu mnogo terpel, ali nič se ne boj; bodi pogumen v vojski, dokler ne boš čutil, da si terden in pripravljen poterpeti vse z veseljem iz ljubezni do Kristusa.

LIV. Naj ne preteče dan, v katerem ne bi svaril samega sebe takó, kaker bi te mogli tvoji sovražniki, in to ne samo, da si posladiš svarila, temuč da se ohraniš v ponižnosti in zaničevanju samega sebe. Ako bi občutil v dušni nevihti kake hude skušnjave, nagib k nepoterpežljivosti, in noternjo tožbo čez načine, s katerimi te Bog skuša, potlači to hitro, in reci sam sebi: „Torej ničvreden in vbog človek, kakeršen sem jaz naj se

toži na britkosti? Kaj si morda nisem zaslužil neizmerno hujih kazni? Kaj ne veš, o duša moja, da so ponižanje in terpljenje edini kruh, keterega si vbogajme dobila od Boga, da se ž njim enkrat rešiš od revščine in stradanja? Oh, ako ti ta kruh zaveržeš, ga nisi vredna; ta zaverženi zaklad bo morda od tebe vzet in drugemu dan, kateri ga bo bolje rabil od tebe. Gospod te hoče v številu svojih prijatelov in pravih učencev Kaljvarije, in ti boš iz boječnosti to zaverгла? Kako hočeš biti kronana brez vojskovanja? Kakó boš zahtevala zaslužek, ako nečeš prenašati bremena dneva in vročine?“ To in enako premišljevanje bo užgalo tvojo gorečnost in zbudilo željo živeti v ponižanju in terpljenju, po zgledu našega Odrešenika Jezusa Kristusa.

LV. Akoravno bi vžival velik mir in pokoj v zaničevanju in nasprotnostih, vendar ne misli da imaš vže mirno in zmagovalno ponižnost; večkrat se napuh poleže le na videz, takó da ako se zbudi, začne zopet vladati dušo. Orožje proti temu naj ti bo vaja v spoznavanju samega sebe, ogibanje vsake časti, ljubezen do ponižanja, česar se ne smeš iznebiti niti za trenutek. Potemtakem, ko si boš pridobil tisto bogato dedščino, se ne boš bal je zgubiti; zakaj vedno ponižanje je potrebno, da se ohrani neprecenjeni dar sv. ponižnosti.

LVI. Da ti bo pa Bog bolje pomagal pri tem delu, izvoli si v zagovornico in varihinjo presveto Devico Marijo. Sveti Bernard pravi, da se je Marija ponižavala bolj ko obedni drugi, in da akoravno večja od vsih, se je v breznu ponižnosti najmanjšo delala. „Zato je tudi dobila od Boga popolnost milosti, in zaslužila postati mati božja. Ali ob enem je tudi mati miloserčna in ljubeznjiva, h kateri ni še obedni zastojn pribežal; vdaj se se vsem zaupanjem v njeno materino naročje; prosi jo milo, da ti zadobi tisto nji naj ljubšo čednost, in ne boj se, da ne bo skerbela za te; ne, ne, Marija bo prosila pri Bogu, kateri vzvišuje ponižne in vničuje prevzetne; in ker je ona pri svojem Sinu vsemogočna, jo bode gotovo vslišal. Pribeži k nji v vsih svojih potrebah, križih in skušnjavah; Marija naj bo tvoja podpora, Marija tvoja tolažba; največa milost pa, za katero jo moraš prositi, naj ti bo sv. ponižnost; ne molči, ne nehaj jo prositi, dokler je ne zadobiš. Ne boj se, da jo s tem preveč nadleguješ; oh kako dopade Mariji nadležnost za zveličanje tvoje duše in da postaneš zmirom bolj ljub njenemu Sinu! Naposled, da bo bolj skerbela za te, prosi jo to milost po njeni ponižnosti, vzroku

njenega povikšanja do časti božjega materinstva, in po božjem materinstvu, neizrekljivem sadu njene ponižnosti.

LVII. Iz ravno tega vzroka pribeži tudi k tistim svetnikom, kateri so se odlikovali v tej čednosti. N. pr. k sv. Mihaelu arhangelju, kateri je prvi ponižni, kaker je prvi prevzetnik Lucifer; k sv. Janezu Kerstniku, kateri, akoravno je bil dospel do tolike svetosti, da so mislili, da je mesija, se je štel venderle za nevrednega pravemu Mesiji obnavalo odvezati; k sv. Pavlu, presrečnemu apostelju, kateri je bil zamaknjen v tretje nebo, kjer je videl in poslušal neizrečene skrivnosti božje, in vender se je štel za najzadnjega mej aposteljni, in nevrednega tacega imena (II. Kor. XII. 11.); k sv. Gregorju Velikemu, papežu, kateri si je veliko več trudil, da se ogne največi cerkveni časti, kaker se potrudijo prevzetni, da jih dosežejo; k sv. Avguštinu, kateri je postavil nevmerljiv spomin svoje ponižnosti v knjigi „Spoznanj“ in „Porekovanj“, akovarno je bil na verhuncu slave, prihajajoče mu od vsih krajev, ko svetemu škofu in ostroumnemu učitelju sv. Cerkve; k sv. Alešu, kateri si je izvolil zaničevanje celó svojih služabnikov in se vsaki časti odrekel; k sv. Alojziju Goncagi, kateri se je z veliko radostjo odpovedal bogati grofiji ter si izvolil ponižno in spokorno življenje. Z eno besedo priporočuj se vsim tistim svetnikom, katerim blišči v sv. Cerkvi svetlost ponižnosti. Bodi prepričan da bodo ti ponižni služabniki božji prosili Boga v nebesih, da postaneš pravi posnemovalec te njih čednosti.

LVIII. Naposled ti bo pogosto sprejemanje sv. zakramentov pokore in sv. rešnjega telesa jako pomagalo k ponižnosti. Spoved, v kateri odkrijemo enakemu sebi najbolj skrivne in najostudniše bede naše duše, je največe djanje ponižnosti od Jezusa zapovedano svojim učencem. Sv. obhajilo, v katerem sprejmemo samega včlovečenega in iz ljubezni do nas vničnega Boga, je prečudna šola ponižnosti, in mogočno sredstvo, da jo zadobimo. In kako boš dvojil nad Jezusom, keder njegovo presveto Serce, toliko krotko in ponižno, sama goreča ljubezen, počiva na tvojem sercu? Približaj se bolj pogostoma k temu božjemu zakramentu, in zmirom, seveda ako se k njemu prav pripraviš, boš našel tisto skrito mano, prihranjeno samo tistim, ki je z velikim trudom iščejo.

LIX. Sicer si pridobi poguma proti težavam, ketere boš imel v tih vajah, in proti nasprotnostim, ketere boš našel v sa-

mem seli. Ne govori, kaker boječi učenci Kristusovi: „Terd je ta nauk, in gdo ga bo poslušal in sledil?“ (Joa. VI. 61.) ker te v resnici zagotavljam, da vse težave, ketere boš skušal v začetku, se ti bodo kmalu spremenile v neizrekljive sladkosti in tolažbe. Sveta stanovitnost v teh vajah te bo rešila tisoč duhovnih stisek in bo v tvoje serce vlila tak mir in pokoj, da boš vže tukaj poskušal tisto večno radost, katero je Bog pripravil v nebesih svojim vernim služabnikom. Ako pa po nemarnosti ne boš rabil potrebnih sredstev k ponižnosti, boš zmirom nemiren, nezadovoljen ter samemu sebi in morda še drugim neprenesljiv, in kar je še huje boš v nevarnosti večnega pogubljenja; ali vsaj vrata popolnosti bodo zate zaperta, ker izven ponižnosti ni drugih vrat, skoz katera moreš noter iti. Bodi sveto prederzen, tako da te obeden ne bo mogel premagati; vzdigaj oči proti nebesam in poglej Kristusa, kateri te s križem obložen uči pot k ponižnosti in poterpežljivosti, po kateri je vže toliko tisoč svetnikov hodilo, ki zdaj ž Njim kraljujejo v raju; poslušaj, kako te spodbuja, da se obrni na njegovo in njegovih pravih posnemovalcev pot čednosti. Poglej svete angelje, kako hrepenijo po tvojem zveličanju, poslušaj, kako te rotijo, da se napoti na ozko stezo, edino gotovo, in edino, ki pelje v nebesa, in nas vodi na tiste stolice večne slave, ketere so ostale prazne po napuhu vpornih angeljev. In kaj ne slišiš, kako se odmeva v raju glas svetnikov, kateri nam pravijo, da blaženi niso prišli drugači do neizmerne slave, kaker po poti ponižanja in terpljenja. Poglej, kako se veselijo s teboj zaradi prvih želja, posnemati jih, ketere v tebi klijejo; poslušaj kako te prosijo, da ne opešaj. Oroži se torej s krepkostjo in pogumom, da boš mogel brez odložka začeti to veliko delo. Spomni se tiste presvete prisege, katero si storil pri sv. kerstu in tresi se pri sami misli prelomiti tiste svete obljube, ketere si takrat Bogu storil. Spomni se nad vse na resnico, katero je izustil Kristus: da kraljestvo nebeško terpi silo (Mat. 11, 12). O ti srečni, tisočkrat srečni, ako boš o vsem tem prepričan, nad vse se trudil vaditi se v ponižnosti, in si tako zaslužil rajsko veselje.

LX. Naposled pomisli, kako je naš božji učitelj priporočeval svojim učencem, da naj se spoznajo za nevredne služabnike, tudi potem ko bodo vse zapovedi zvesto spolnjevali (Luk. 17, 10). Tako se tudi ti spoznaj za nevrednega hlapca, tudi ako se boš z največo natančnostjo vadil v teh opombah; in terdno se pre-

pričaj, da si zato dolžen samo brezkončni miloserčnosti božji in ne svojim močem in zaslugam. Zahvali se Bogu s celim srcem, celo dušo za toliko dobroto. Na posled ga prosi vsaki dan, da ti ohrani ta zaklad do tistega trenutka, kedar bo tvoja duša, rešena vsake vezi, ketera jo veže na zemljo, mogla prosta leteti v naročje svojega Stvarnika, in na vekomaj uživati slavo pripravljeno pravim ponižnim.



Zahvala za vslišano molitev.

Iz Gorice 13. prosinca 1891 :*)

Imela sem velike bolečine v glavi. Obljubila sem opravljati devetdnevnic v čast Materi Božji in sv. Antonu in za verne duše. Kmalu potem, ko sem obljubo storila, čez poldrugo uro, se mi je zboljšalo. Obljubila sem v „Cvetju“ naznaniti. Nihče ni bil osramočen, ki se je k Mariji zatekel, tako tudi jaz ne. Dragi tretjeredniki, k Mariji se zatekajmo v vseh potrebah, gotovo ne bomo osramočeni.

E. G. tretjerednica.

Z Dobrove 10. vel. serp. 1890. *)

Bil sem nevarno bolan v nogi. Imel sem veliko rano. Cel teden nisem mogel nič delati. Opravljal pa sem z velikim zaupanjem do Marije devetdnevnic h naši ljubi Gospej, h sv. Jožefu in k sv. Antonu Pdv. Hvala jim, da se mi je zdravje hitro zboljšalo.

V.

posestnik.

Iz Škal.

Neko noč sem bila v veliki smertni nevarnosti. Iz železne peči se napravi sopuh in me tako omoti, da nisem mogla vstati in si odpreti. Le k Mariji sem še zdihovala, in potem sem celo noč v taki omotici ostala brez vse zavednosti. Potem me najdejo le še malo živo. K Mariji sem serčno zdihovala, ko se zavem, in Ona me je rešila nagle smerti. Da bi se ji hvaležno skazala, ker mi je že premnoge milosti sprosila, sklenila sem to v „Cvetji“ naznaniti. Tudi sv. Jožefu serčno zahvalo izrekujem, ker tudi na njegovo prošnjo sem bila že mnogokrat vslišana. Čast in zahvala

*) Po založenju zaostalo. — Vr.

vsim Božjim svetnikom; vsim bogoljubnim bratom in sestram sv. Frančiška pa se serčno v molitev priporočam.

N. N.

tretjerednica.

Iz Loke pri Mengšu, 6. sušca 1891:

28. majnika m. l. napadla me je huda bolezen, katera me je močno nadlegovala več mesecev. Vnele so se mi namreč žile na nogah. Poskušala sem razna zdravila, a vse zastonj, nič ni pomagalo. Žalostna ne vem, kam se obrniti. Zatečem pa se z vročo prošnjo in gorečo molitvijo za ljubo zdravje k naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca, k sv. Antonu Pad. in sv. Frančišku Seraf. In moja prošnja in molitev ni bila zastonj; vslisana sem bila in sem zopet popolnoma zdrava. In ker sem obljubila očitno svojo zahvalo izreči tem mogočnim priprošnjikom pri Bogu, storim to s tem sê vso hvaležnostjo.

Testen Helena.

Iz Celja, dne 12. sušca 1891.

Bila sem delj časa v dušnih in telesnih nadlogah. V tej sili sem opravljala z veliko pobožnostjo devetdnevnic. A vse zaman; pomoči še le ni. Zdaj mi pa naenkrat pride na misel sv. Frančišek. Mislim si, ker ima ta svetnik pri Bogu toliko moči, zakaj bi pa meni ne pomagal? Priporočim se tedaj sv. Frančišku in obljubim 5 gl. v podporo Cvetja poslati. In glej čudo! kakor bi trenil vstanem zdrava in popolnoma zavedna.

Vse dušne in telesne nadloge so izginile. Zdaj pa izpolnim to svojo obljubo in pošljem ob enem 5 gl. v podporo „Cvetja“ sv. Frančišku pa se priserčno zahvalim za to meni izkazano milost in izrečem priserčno željo, da bi sv. Frančišku po celem vesoljnem svetu donela čast in hvala, da bi ga častile vse strani in vsi otroci te solzne doline.

Čast in hvala tebi sv. Frančišek, meni pa Bog podeli svojo milost, da bi mogla pobožno živeti in po smerti se s teboj sv. Fr. veseliti!

E. Š.

Iz Savinjske doline, 22. sušca 1891:

Veliko dušnih brikosti napravljalo mi je večletno hudovoljno obrekovanje, zavoljo ktereга je zginil mir, ljubezen in zadovoljnost iz moje hiše.

Vse bi še bila poterpela, ke bi se ne bilo to hudobno

*) Bog poverni! — Opraviništvo „Cvetja.“

djanje enkrat ponavljalo v pričo več mojih sosedov pri cerkvi. Tako pa sem se morala na splošno prigovarjanje potegniti za svojo čast in se pritožiti pri deželski gosposki. Pa kaj bodem jaz vboga neskušena žena, ki še nisem imela nikoli posebnih opravkov v graščini! Kaj ke bi se stvar nesrečno proti meni zasukala?

Pa terdno zaupajoč na Božjo pomoč, zatekla sem se s po-božno devetdnevnico do sv. Antona Pad., da bi Vsegavedoči na njegovo priprošnjo po gosposki milostivo dokazal mojo nedolžnost. Obljubila sem v „Cvetju“ razglasiti, če bom vslišana.

Bodi priserčna zahvala večnemu Bogu in sv. Antonu, da je po prestani sodnijsko njej določeni kazni obrekovalka ne le o pustila svoje grešno djanje, ampak se je tudi poleglo najuno sovražstvo; v mojem zakonu pa se je vernil zopet ljubi mir in srečna zadovoljnost in zakonska ljubezen me zopet veselo družite z mojim možem.

M. L.

Od Nove cerkve pri Celji.

Prav veselo naznanjam v „Cvetju“, da sem po vslišani prošnji in molitvi na čast sv. Antonu in blaženemu očetu sv. Frančišku bil rešen, ko so se mi hotela pluća vneti, za kar bodi čast in zahvala sv. Antonu in sv. Frančišku. Tudi se zahvaljujem Bogu, Mariji in sv. Antonu Padovanskemu za mnogo drugih vslišanih prošenj.

I F. S. tretjerednik.

Iz Konjic, 25. sušca 1891:*)

Že pred več leti sem težek les vzdigoval. V sili se tudi kolo zdrobi. Ko sem se le silil, začela so mi čeva za kožo siliti, začel sem težavno hoditi in delati. O vsem tem nisem nobenemu povedal. Od zdravnikov nisem upal pomoči, prosil sem pa Boga za zdravje. Priporočal sem se neomadežani Devici Mariji, nje ženinu sv. Jožefu, sv. očetu Frančišku, sv. Antonu, sv. Nikolaju in vsem svetnikom, in keder sem imel čas, sem zmolil kak očenaš in češčena si Marijo, na čast mojim priprošnikom. in čudno hitro sem ozdravel. Pozneje sem stopil v tretji red, ter sem obljubil, da bom to v „Cvetju“ razglasil. Ali začel sem odlagati in odlagati, dokler se mi je zopet zgodilo, kaker pervokrat. Zopet sem prosil in sem storil kaker pervokrat in obljubil v „Cvetju“ razglasiti v čast in hvalo presveti Trojici, Mariji Devici, sv. Jo-

*) Plačati od tega ni nič. — Oprav. „Cvetja.“

žefu, sv. Antonu Padov., sv. Frančišku Seraf. in hitro sem zopet ozdravel. V pobožno molitev se priporočam bratom in sestrám tretjega reda, da bi mogel vodilo reda bolje deržati, kaker sem ga do zdaj.

Janez K.
tretjerednik.

Nadalje naznanjajo svojo zahvalo :

P. G. z Gorenjskega za ozdravljenje neozdravljive bolezni na priprošnjo Matere božje, sv. Jožefa, sv. Antona in sv. Agate;

M. M. tretjerednik od Sv. Križa nad Mariborom za dvakratno ozdravljenje bolnega živinčeta Jezusu, Mariji, sv. Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu;

iz Laporja nekedo tudi za ozdravljenje bolnega živinčeta;

P. A. iz Št. Lovrenca v Pušcavi za rešenje iz velike zadrege po devetdnevnici na čast Mariji Devici, sv. Jožefu in drugim svetnikom.



Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni prečastiti gospod Martin Skubic, častni kanonik, župnik in dekan v Ribnici na Kranjskem, vmerli po kratki bolezni 9. malega travna t. l.; rajne tretjerednice skupščine goriške: Katarina (Lucija) Stergar v Cerovem, Marija (Magdalena) Marušič v Opatjem selu, Katarina (Marija) Sfiligoj v Čepovanu, Tereza (Fran.) Klavčič v Podgori, Ana (Cecilija) Tinta in Gorenjega polja, tretjereznika: Janez (Anton) Verhnik iz Ročinja, Anton (Franc) Kogoj iz Podgore; fojanske: Marijana (Katarina) Zamar, Marija (Ana) Makovič.

Dalje se priporočajo v molitev :

Neki duhovnik za srečno doveršenje važnega in težavnega dela;

Neki oče, mati, dva brata, ena sestra v samostanu in ena druga sestra v dober namen.

